

Bereti Gábor

P. Klee a születés kiáltásait hallgatja

Eltűnnek,
mint a születés kiáltásai,
mint a gyermekkor,
mint az első vágyak fényei.
S marad, ahogy a múlt maradt itt, a sötét, a por;
akár néhány mélyben sodródó, tetszhalott szívdobbanás,
hallatszanak az elkárhozott hangszer
utolsó hangjai.

Olyan kék színű és csillagos most az ég,
mint a lombok szélein hintázó, szikrázó holdfény;
vagy némely hópehely, amely a kagylóhéjak
gyöngyház-sötétjébe zárult fényeket rejti. Ily
rabságban él tekinteted, ahogy bujkál,
és a tekintetem, még abból az időből, amikor hiába
bújtál az anderseni tölgy barlangos törzsébe.
Én addig futottam és addig kerestelek,
mígnem mindenütt elveszítettelek.

Tudtad te is, ahogy öleltél és nőtt benned a vágyam,
tudtad te is, hogy így lesz:
a születés kínjai (kiáltásai) előtt
az utolsó csönd,
a világról leszakadó kondulás leszünk.

P. Klee nem hisz nekem

Ahogy
keresgéltem valami hangot
a csöndben, egy halk,
alig moccanó,
sűrített kiáltásba botlottam.
Kapszula formája volt, s mint
földrengéskor a víz, magától remegett.
Talán, hogy úgy legyen minden,
ahogyan lett, akkor
egy pohár hullott ki az égből,
s benne a végtelen forrásából összegyűlő,
kristálytestű víz csobogott.
Néhány kortynyt hörpintettem belőle és
lenyeltem a kapszulát. Azóta, akár a
testhangok, furkál, remeg, morog és
bujkál bennem és vándorol, s én fokozott
figyelemmel követem útjait, hogy minderről
mesélhessek P. Kleenek, mert neki
tudnia kell, hogy mi történik itt,
hogy mi történik velem, hogy higgyen
nekem és ne ütközzön meg rajtam
amikor e kapszula majd a szívembe
érkezik, ott széthasad, s én a
felszabaduló édes és keserű szavak
rabjaként, mint egy megszállott,
majd kiáltozni kezdek,
szónokolni fogok és énekelni nektek